

Capitolul 1

Demonii sunt înspăimântători. Indiferent ce religie ai îmbrățișat sau din ce pătură socială provii, chestia asta e o constantă. A, desigur, mai au și ei momentele lor absurde, mai ales cei din cercurile în care mă învârt eu, dar, una peste alta, oamenii au motive întemeiate să se teamă de slujitorii diabolici ai iadului și să-i evite. Sunt cruzi și nemiloși, se delectează cu durerea și suferința și, în timpul liber, supun suflete la cazne. În plus, mint, fură și trag chiulul de la plata taxelor.

Cu toate astea, nu puteam să nu mă gândesc că eram pe cale să asist la unul dintre cele mai înspăimântătoare evenimente demonice de până acum.

O decernare de premii. A cărei protagonistă eram eu.

Horatio, vicedemon al diviziei cutare din cadrul departamentului de Afaceri Infernale, stătea în fața mea și încerca să dea momentului un aer de solemnitate, dar eșua lamentabil. Aveam o bănuială că, în mare măsură, de vină erau costumul azuriu de poliester și papionul asortat, cu imprimeu. Nici favoriții nu îndulceau situația. Probabil că nu mai ieșise din cercurile intime ale iadului de vreo șase secole, cam de pe vremea când poliesterul azuriu mai era la modă.

După o mult prea lungă dregere de glas, și-a plimbat privirea asupra celor prezenți, ca să se asigure că toată lumea e atentă. Șeful meu, Jerome, stătea prin apropiere, plictisit la

maximum, și mai furișă câte-o privire spre ceas. Lângă el, Kasper, asistentul drăcesc al lui Horatio, zâmbea cu gura până la urechi. Pe podea, la picioarele lui, stătea o servietă, și în mână ținea mai multe hârtii. Aerul entuziast, lingușitor, de cățeluș îi trăda o dorință mistuitoare de ascensiune profesională.

Cât despre mine... ce să spun, mă luptam din greu să par și eu entuziasmată, dar nu-mi ieșea. Lucru inacceptabil, se-nțelege. Sunt sucub de meserie. Întreaga mea existență are ca scop să-i facă pe oameni, în special pe bărbați, să creadă și să vadă în mine ceea ce vor ei. Pot să trec de la stadiul de vestală cochetă la zbir senzual cât ai clipi. Nu-mi trebuie decât un pic de cosmetizare a aspectului și o fărâmă de teatru. Mă alesesem cu prima abilitate când îmi vândusem sufletul omenesc, iar cu a doua, cu timpul. În fond, n-ai cum să spui timp de secole fiecărui tip: „Da, iubire, ești cel mai bun tip pe care l-am cunoscut vreodată” fără să înveți câte ceva despre lingușeală. Se prea poate ca miturile să ne descrie ca pe niște creaturi eterice și demonice, menite să ofere plăcere, dar, sincer, ca să fii sucub nu e nevoie decât de o mină impenetrabilă și convingătoare și de talent comercial.

Așa că, sincer, premiul ăsta n-ar fi trebuit să-mi creeze nici o problemă. Însă Horatio îmi pune la grele încercări intenția de a mă menține serioasă.

— În adevăr, sunt tare onorat să fiu astăzi prezent aici, a psalmodiat cu o voce nazală, baritonală.

În adevăr?

— Strădania ne dă măreție, iar motivul pentru care ne-am strâns cu toții aici, acum, este pentru a recunoaște meritele unei persoane care a dovedit dăruire și care a pus totul în slujba Răului Suprem. Ființe ca aceasta ne dau puterea, tot ele ne vor dărui izbânda în lupta de proporții din momentul adevărului, de la sfârșitul sfârșitului. Asemenea ființe merită

toată prețuirea noastră, și ne străduim să le răsplătim devotamentul, spunând lumii întregi cât de important este să lupți cu soarta potrivnică pentru a-ți atinge scopurile în împrejurări atât de neprielnice. Apoi a adăugat: Însă cei ce nu-și dau silința sunt sortiți să sfârșească în genunea disperării, să ardă pentru eternitate și să fie sfâșiați în bucăți de diavolii iadului.

Am deschis gura, gata-gata să spun că treaba asta ar fi mai rentabilă decât o compensație pentru concediere, dar Jerome mi-a surprins privirea și a clătinat din cap.

Între timp, Horatio îi dăduse cu cotul lui Kasper, la care drăcușorul i-a înmânat iute o diplomă pe care era ceva imprimat cu litere aurii.

— De aceea, este o plăcere să-ți înmânez acest Premiu de Excelență pentru Depășirea Cotei Sucubice Impuse din Ultimul Trimestru. Felicitări!

Horatio a dat mâna cu mine și mi-a oferit diploma, care fusese semnată de vreo cincizeci de persoane.

Prin prezenta se certifică următoarele:

LETHA (alias Georgina Kincaid), sucub în arhidieceza Seattle, Washington, Statele Unite ale Americii, America de Nord, planeta Pământ, a depășit cota sucubică impusă în ultimul trimestru, dovedind o mare pricepere în arta seducției, în osândirea și pângărirea sufletelor omenești.

Toată lumea mă privea când am terminat de citit, așa că am presupus că se așteptau la vreun soi de discurs. Eu însă mă întrebam ce pătesc dacă decupez diploma ca să încapă într-o ramă de 20 x 25.

— Ăăă, mersi. E... super.

Chestia asta a părut să-l satisfacă pe Horatio. A dat viguros din cap, apoi i-a aruncat o privire lui Jerome.

— Cred că ești așa de mândru...

— Nici nu bănuiești, a mormăit arhidemonul, ucigându-și un căscat din fașă.

Horatio m-a luat din nou în primire.

— Ține-o tot așa. Se prea poate să ajungi pe lista celor cu șanse de avansare la nivelul corporatist.

De parcă nu era și așa nasol că-mi vândusem sufletul. M-am căznit să zâmbesc.

— Ei, sunt încă atâtea de făcut aici.

— Excelentă atitudine. Excelentă. Ai făcut o treabă bună cu ea, a spus și l-a bătut prietenește pe Jerome pe spate, gest care nu l-a încântat deloc pe șefu'.

Nu prea era amator de bătăi prietenești pe spate. Sau de atingeri, pur și simplu.

— Bun. Dacă nu mai este nimic altceva, atunci eu... Ah, era să uit. Horatio s-a întors spre Kasper, care i-a mai dat ceva stăpânului său. Astea sunt pentru tine, a adăugat el. Ca semn al aprecierii noastre.

Mi-a întins un card cadou la Applebee¹ și cupoane cu care puteam să închiriez gratis filme de la Blockbuster. Și eu și Jerome am rămas cu ochii căscați preț de o clipă, fără grai.

— Ce tare, am spus într-un târziu.

Probabil că tipa de pe locul doi primise cadou un card de la Sizzler². Niciodată să nu aveți dubii, locul doi îl desemnează pe primul perdant.

¹ Lanț de restaurante din Statele Unite bazat pe mâncare ușoară americană, având ca specialitate a casei costițele (de miel sau vițel).

² Lanț de restaurante din Statele Unite unde se servesc salate, fructe de mare și fripturi.

Horatio și Kasper s-au făcut nevăzuți, iar Jerome și cu mine am rămas câteva clipe în tăcere.

— Jerome, te fac niște costițe?

— Foaaarte nostim, Georgie. S-a plimbat prin livingul meu, prefăcându-se că-mi studiază cărțile și obiectele decorative. Ai făcut o treabă bună cu chestia cu cota. Desigur, e ușor să excelezi când pornești de la zero, este?

Am ridicat din umeri și am aruncat diploma pe barul din bucătărie.

— Chiar contează? Tot tu primești laurii. Mă gândeam că o să te încânte treaba asta.

— Sigur că mă încântă. De fapt, am fost plăcut surprins să văd cu câtă seriozitate ți-ai respectat promisiunea.

— Eu întotdeauna îmi respect promisiunile.

— Ei, nu chiar *toate*.

Tăcerea mea i-a smuls un zâmbet.

— Și acum ce ai de gând? Ieși să sărbătorești?

— Știi foarte bine unde mă duc. Mă duc la Peter. Tu nu vii? A evitat întrebarea; demonii sunt maeștri la așa ceva.

— Mă gândeam că poate ți-ai făcut alte planuri. Planuri cu un anume muritor. În ultima vreme pari să-i dedici o grămadă de timp.

— Nu e treaba ta ce fac eu.

— Treaba ta e și treaba mea.

Iar n-am răspuns. Demonul s-a apropiat mai mult, sfredelindu-mă cu ochii lui negri. Cine știe din ce motiv, își alesese aspectul lui John Cusack să-l însoțească în călătoria lui prin lumea muritorilor. Ai fi zis că asta îi mai reducea puterea de a intimidă, dar jur că înrăutățea și mai tare lucrurile.

— Cât ai să mai joci farsa asta, Georgie?

Cuvintele lui mă provocau și încercau să mă facă să vorbesc.

— E imposibil să crezi cu adevărat că aveți un viitor împreună. Sau că puteți să vă păstrați etern castitatea. Pentru numele lui Dumnezeu, chiar dacă reușești tu să-ți ții mâinile acasă, nici un bărbat din specia umană nu va rămâne prea mult timp celibatar. Mai ales unul cu o rezervă generoasă de admiratoare.

— Ai ratat faza la care îți spuneam că e treaba mea?

Mi s-au aprins obraji. Deși eram conștientă de implicații, de curând mă legasem la cap cu o ființă umană. Nici măcar nu eram pe deplin sigură cum se întâmplase, din moment ce întotdeauna făcusem pe dracu-n patru ca să evit genul ăsta de probleme. Cred că se poate spune că a intrat pe furie în viața mea. La un moment dat era doar o prezență caldă și reconfortantă, apoi, tam-nesam, am realizat cât de tare mă iubea. Iubirea asta mă luase pe nepregătite. Nu putusem să mă împotrivesc ei și hotărâsem să văd unde avea să mă ducă.

Drept urmare, Jerome îmi amintea neobosit de posibilul dezastru care mă pândește zi de zi în aventura asta romantică. Părerea lui nu era cu totul nefondată. O mică parte se datora și lipsei unui palmares de relații serioase. Partea mai consistentă consta din faptul că orice altceva care depășea ținutul de mână avea să facă din mine breșa prin care i se scurgea viața din trup. Dar, în fond, toate cuplurile au momente mai dificile, corect?

Demonul și-a netezit haina de la costumul negru pe comandă perfect croit.

— E un sfat prietenesc. Pentru mine nu contează. Nu mă deranjează că te joci de-a nevasta cu el, că îi refuzi dreptul la un viitor, la o familie, la o viață sexuală sănătoasă. Mă rog. Cât timp îți vezi de treabă, mie mi-e totuna.

— Gata, ai terminat cu îndemnul încurajatoare? Întârzi.

— Încă o chestie. Mă gândeam că ai vrea să știi că ți-am pregătit o surpriză plăcută. Care chiar o să te încânte.

— Ce fel de surpriză?

Jerome nu prea făcea surprize, cel puțin nu din alea plăcute.

— Dacă ți-aș spune, n-ar mai fi surpriză, nu?

Tipic. M-am încruntat și m-am întors.

— N-am timp de joacă. Dacă nu-mi spui care e faza, acolo e ușa.

— Am șters-o. Dar înainte de asta, nu uita o chestie.

Mi-a pus mâna pe umăr și m-a întors ca să-l privesc din nou. Atingerea și apropierea lui m-au făcut să tresar. Demonul și cu mine nu mai eram chiar așa de amici ca pe vremuri.

— Un singur bărbat este permanent în viața ta, în fața unui singur bărbat vei da întotdeauna socoteală. Peste o sută de ani *el* o să fie oale și ulcele, în schimb *eu* am să fiu cel la care te vei întoarce.

Părea o afirmație sentimentală și cu trimiteri sexuale, dar nu era așa. Nici pe departe. Legătura mea cu Jerome era mult mai profundă de atât. Era o relație și o loialitate care îmi mergea la propriu la suflet. Era o legătură la care eram etern condamnată, cel puțin până când forțele iadului decideau să-mi repartizeze un alt arhidemon.

— E cam depășită atitudinea asta a ta de pește.

S-a dat înapoi, netulburat de răutatea mea, cu ochi jucăuși.

— Dacă eu sunt pește, atunci tu ce ești, Georgina?

Demonul a iscat un rotocol de fum din recuzita personală și a dispărut înainte să apuc să răspund.

Ai dracu' demoni!

Stăteam singură la mine în apartament și întorceam pe toate părțile cuvintele lui. Când, în sfârșit, mi-am adus aminte că trece timpul, am pornit spre dormitor ca să mă schimb. În drumul meu, am trecut pe lângă diploma lui Horatio, de unde sigiliul auriu îmi făcea cu ochiul. Am pus-o cu fața în

jos, cuprinsă de o senzație bruscă de greață. Oi fi eu bună în meseria mea, dar nu înseamnă că eram și mândră de asta.

În final, n-am întârziat decât vreun sfert de oră la cheful prietenului meu Peter. A deschis ușa înainte să apuc măcar să bat. I-am studiat boneta albă, umflată, și șorțul cu inscripția SĂRUTĂ-L PE BUCĂTAR și am spus:

– Scuze. Nu mi-a spus și mie nimeni că în seara asta se filmează *Iron Chef*¹.

– Ai întârziat, m-a muștrat el, agitând prin aer o lingură de lemn. Și ce, dacă primești un premiu, crezi că poți să te lași pe tânjală cu manierele?

Nu i-am băgat în seamă muștrarea și m-am prelinș înăuntru. Atât puteai să faci în prezența unui vampir cu tulburări obsesiv-compulsive.

În living am dat și peste ceilalți prieteni ai noștri, Cody și Hugh, care stivuiau teancuri de bani.

– Ați spart vreo bancă, ceva?

– Nț, a făcut Hugh. Dat fiind că Peter încearcă să ne ofere o cină civilizată, am decis că se impune o distracție în aceeași notă.

– Spălare de bani?

– Poker.

Din bucătărie îl auzeam pe Peter mormăind ceva în barbă despre un sufleu, chestie care a mai îndulcit tabloul unei adunături de personaje dubioase bulucite în jurul unei mese de joc disimulate în umbre, care mi se înfiripase în minte.

– Eu cred că bridge-ul ar fi mai nimerit.

Hugh m-a privit nesigur.

– Țsta e joc de bătrânei, drăguță.

¹ Program TV culinar american bazat pe programul japonez *Iron Chef* produs de FujiTV.

Chestia asta m-a făcut să zâmbesc. „Bătrânel” era un termen relativ, dat fiind că majoritatea dintre noi aveau la activ secole. Bănuiam de mult că în cercul meu de nemuritori de rang inferior, cei care nu erau pe bune îngeri sau demoni, eu numărăm mai mulți ani decât oricare dintre ei, indiferent de cei douăzeci și opt de ani pe care îi indica, plin de optimism, permisul meu de conducere.

– De când jucăm noi jocuri? m-am întrebat cu glas tare.

Ultima noastră tentativă fusese Monopoly cu Jerome. E cam inutil să te iei la întrecere cu un demon, când miza e proprietatea și controlul suprem.

– De când nu jucăm noi jocuri? Jocuri de-a viața, jocuri de-a moartea. Jocuri de-a dragostea, de-a speranța, de-a norocul, de-a disperarea și de-a miriade și miriade de minuni care intervin.

Am dat ochii peste cap la nou-venit.

– Bună, Carter. Știam că îngerul bântuia prin bucătărie, la fel cum mă simțise Peter pe mine pe când străbăteam holul. Unde ți-e jumătatea? L-am văzut ceva mai devreme și mă gândeam că vine și el.

Carter a intrat agale și mi-a adresat un zâmbet din ăla batjorcoritor de-al lui, cu ochii cenușii însuflețiți de taine și veselie. Purta ca de obicei haine de boschetar, jeansi ruși și un tricou decolorat. Dacă venea vorba de vârstă, noi ceilalți nici nu ne comparăm cu el. Cu toții fuseserăm muritori odată și ne măsuram viețile în secole sau în milenii. În schimb, îngerii și demonii... ei bine, ei își măsurau viețile în eternități.

– „Au doară eu sunt păzitorul fratelui meu?”¹

¹ Vechiul Testament, Facerea, 4, 9.